

*"মৰমৰ সন্তানসকল – বিশ্বৰ সকলো আত্মা অজ্ঞান আৰু দুখী, তোমালোকে তেওঁলোকৰ উপকাৰ কৰা, পিতাৰ পৰিচয় দি সুখলৈ আনা, তেওঁলোকৰ চক্ষু মুকলি কৰা"***

প্ৰশ্ন: যি কোনো সেৱাকেন্দ্ৰৰ বৃদ্ধিৰ আধাৰ কি?***

উত্তৰ: নিঃস্বার্থ সঁচা অন্তৰেৰে কৰা সেৱা। তোমালোকৰ সেৱাৰ প্ৰতি সদায় ৰুচি থাকিলে ভঁৰাল ভৰপূৰ হৈ থাকিব। য'ত সেৱা হ'ব পাৰে তাত ব্যৱস্থা কৰিব লাগে। কাৰো পৰা একো খুজিব নালাগে। খোজাতকৈ মৰি যোৱাই ভাল। সকলো আপোনাআপুনি আহি যাব। তোমালোকে বাহিৰৰ লোকসকলৰ দৰে চান্দা গোটাৰ নোৱাৰা। খুজিলে সেৱা কেন্দ্ৰ শক্তিয়ে ভৰপূৰ নহ'ব সেই কাৰণে নোখোজাকৈয়ে সেৱাকেন্দ্ৰ চলোৱা।

ওঁম শান্তি। আত্মিক সন্তানসকল ইয়াত বহি আছে, বুদ্ধিত এই জ্ঞান আছে, কেনেকৈ আমি আৰম্ভণিত ওপৰৰ পৰা পৰা আহো। যেনেকৈ বিষ্ণু অৱতৰণৰ এটা খেল দেখুওৱা হয়। উৰাজাহাজত বহি পুনৰ তললৈ নামি আহে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজিছা যে অৱতাৰ আদি যিবোৰ দেখুওৱা হৈছে সেই সকলোবোৰ ভুল। এতিয়া তোমালোকে বুজিছা-আমি আত্মাসকল প্ৰকৃততে ক'ৰ নিবাসী, কেনেকৈ ওপৰৰ পৰা পুনৰ ইয়ালৈ আহো, কেনেকৈ ৪৪ জন্মৰ ভূমিকা পালন কৰি পতিত হৈ পৰো? এতিয়া পুনৰ পিতাই পবিত্ৰ কৰি তোলে। এইটো নিশ্চয় তোমালোক বিদ্যাৰ্থীসকলৰ বুদ্ধিত থকা উচিত, ৪৪ ৰ চক্ৰ আমি কেনেকৈ লগাওঁ। এইটো স্মৃতিত থকা উচিত। পিতাইহে বুজায় - তোমালোকে কেনেকৈ ৪৪ জন্ম লোৱা। কল্পৰ আয়ুস দীঘলীয়া কৰি দিয়াৰ কাৰণে ইমান সহজ কথাও মনুষ্যই নুবুজে, সেই কাৰণে ইয়াক অন্ধবিশ্বাস বুলি কোৱা হয়। যিবোৰ অন্য ধৰ্ম আছে সেইবোৰ কেনেকৈ প্ৰতিষ্ঠা হয়, এইয়াও তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। তোমালোকে জানিলা পুনৰ্জন্ম লৈ-লৈ, ভূমিকা পালন কৰি-কৰি এতিয়া অস্তিমত আহি উপস্থিত হৈছে। এতিয়া পুনৰ উভতি যাবা। এই জ্ঞান তোমালোক সন্তানসকলৰহে আছে। জগতত আন কোনেও এই জ্ঞান নাজানে। এনেকৈ কয়ো ৫ হাজাৰ বছৰ আগতে পেৰাডাইজ (স্বৰ্গ) আছিল। কিন্তু সেইয়া কি আছিল, এইটো নাজানে। নিশ্চয় আদি সনাতন দেৱী-দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য আছিল। কিন্তু এইটো একেবাৰে নাজানে। তোমালোকে বুজিছা যে আমিও আগতে একো জনা নাছিলোঁ। আন ধৰ্মৰ লোকসকল জানো এনেকুৱা যে নিজৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপকজনক নাজানে। তোমালোকে এতিয়া জানি, জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ গ'লা। বাকী গোটেই সৃষ্টি অজ্ঞানী। আমি কিমান বুদ্ধিমান হৈ গৈছিলো, পুনৰ এতিয়া অবুজ অজ্ঞানী হৈ গ'লো। মনুষ্য হৈও অথবা ভাওৰীয়া হৈও আমি জনা নাছিলো। জ্ঞানৰ প্ৰভাৱ চোৱা কেনেকুৱা! এইয়া তোমালোকেহে জানা। সেয়েহে সন্তানসকল অন্তৰেৰে কিমান (আনন্দত) গদগদ হোৱা উচিত। যেতিয়া ধাৰণা হ'ব তেতিয়াহে অন্তৰত সেই আনন্দ আহিব। তোমালোকে জানা আমি আৰম্ভণিতে কেনেকৈ আহিলো পুনৰ কেনেকৈ শূদ্ৰ কূলৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ কূললৈ স্থানান্তৰ হ'লো। এই সৃষ্টিৰ চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে, সেইয়া তোমালোকৰ বাহিৰে জগতত আন কোনেও নাজানে। অন্তৰত এই জ্ঞানৰ নৃত্য চলি থকা উচিত। বাবাই আমাক কিমান চমৎকাৰ জ্ঞান দিয়ে, যি জ্ঞানৰ দ্বাৰা আমি আমাৰ উত্তৰাধিকাৰ পাওঁ। লিখাও আছে এই ৰাজযোগৰ দ্বাৰা মই তোমালোকক ৰজাৰো ৰজা কৰি তোলে। কিন্তু একোৱে বুজি পোৱা নাছিলো। এতিয়া বুদ্ধিত গোটেই ৰহস্য আহি গ'ল। আমি শূদ্ৰৰ পৰা এতিয়া ব্ৰাহ্মণ হওঁ। এই মন্ত্ৰও বুদ্ধিত আছে। আমিহেই ব্ৰাহ্মণৰ পৰা পুনৰ দেৱতা হ'মগৈ আকৌ আমি তললৈ নামি আহো। কিমান পুনৰ্জন্ম লৈ চক্ৰ লগাওঁ। এই জ্ঞান বুদ্ধিত থকাৰ কাৰণে আনন্দিতো হৈ থকা উচিত। আনও এই জ্ঞান কেনেকৈ পাব? কিমান চিন্তন চলি থাকে। কেনেকৈ সকলোকে পিতাৰ পৰিচয় দিওঁ? তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলে কিমান উপকাৰ কৰা। পিতাইও উপকাৰ কৰে নহয় জানো। যি একেবাৰে অজ্ঞান, তেওঁলোকক সদাকালৰ বাবে সুখী কৰি তোলে। চকু মুকলি কৰো। আনন্দ নালাগে জানো। যিসকলৰ সেৱাৰ ৰুচি থাকে তেওঁলোকৰ অন্তৰত সেয়া চলি থাকিব লাগে, বহুত আনন্দিত হোৱা উচিত। আমি আত্মাসকল ক'ৰ নিবাসী, পুনৰ কেনেকৈ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহো? কিমান উচ্চ হৈ যাওঁ পুনৰ কেনেকৈ নিম্নগামী হওঁ, পুনৰ ৰাৱণ ৰাজ্য কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হয়? এইয়া এতিয়া বুদ্ধিত আহিছে।

ভক্তি আৰু জ্ঞানত দিন-ৰাতিৰ পাৰ্থক্য আছে। আৰম্ভণিৰে পৰা ভক্তি কোনে কৰিলে? তোমালোকে ক'বা প্ৰথমে-প্ৰথমে আমি আহি বহুত সুখ দেখিলো পুনৰ আমি ভক্তি কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলো। পূজা আৰু পূজাৰীৰ মাজত কিমান দিন-ৰাতিৰ পাৰ্থক্য আছে। তোমালোকৰ এতিয়া কিমান জ্ঞান আছে। আনন্দিত হ'ব নালাগে জানো। কেনেকৈ আমি ৪৪ৰ চক্ৰ

লগালো। ক'ত ৪৪ জন্ম, ক'ত ৪৪ লাখ! ইমান সৰু কথাটিও কাৰো বুদ্ধিত উদয় নহয়। লাখ বছৰৰ তুলনাত এযাতো এক-দুই দিনৰ দৰে হৈ যায়। ভাল-ভাল সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত এই চক্ৰ ঘূৰি থাকে, তেতিয়াহে কোৱা হয় - স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী। সত্যযুগত এই জ্ঞান নাথাকে। স্বৰ্গৰ কিমান মহিমা কৰা হয়। তাত কেৱল ভাৰতেই আছিল। যি আছিল সেইয়া পুনৰ হ'বগৈ। বাহিৰৰ পৰাতো একো দেখা পোৱা নাযায়। সাক্ষাৎকাৰ হয়। তোমালোকে জানা যে এই পুৰণি সৃষ্টিৰ এতিয়া অন্ত হ'ব পুনৰ ক্ৰমানুসৰি আমি নতুন সৃষ্টিলৈ আহিম। আত্মাসকল কেনেকৈ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহে, সেইয়াও তোমালোকে বুজি পলা। আত্মাসকল এনেকৈ ওপৰৰ পৰা নামি নাহে, যেনেকৈ নাটকত দেখুওৱা হয়। আত্মাকতো এই দুচকুৰ দ্বাৰা কোনেও দেখিবও নোৱাৰে। আত্মা কেনেকৈ আহে, সৰু শৰীৰত কেনেকৈ প্ৰৱেশ কৰে, এয়া বৰ বহুত আচৰিত খেলা। এই পঢ়া হৈছে ঈশ্বৰীয়। ইয়াত দিনে ৰাতিয়ে চিন্তন চলিব লাগে। আমি এবাৰ বুজি লওঁ, যেনেকৈ দেখি উঠি পিছত বৰ্ণনা কৰে। আগতে যাদুকৰে বহুত বস্তু উলিয়াই দেখুৱাইছিল। পিতাও যাদুকৰ, চুক্তি কৰোঁতা, ৰত্নাকৰ বুলি কোৱা হয়। আত্মাতেই গোটেই জ্ঞান ধাৰণা হয়। আত্মাই হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ। যদিও কোৱা হয় পৰমাত্মা জ্ঞানৰ সাগৰ, কিন্তু তেওঁ কোন, কেনেকৈ তেওঁ যাদুকৰ হয়, এই কথা কোনেও নাজানে। আগতে তোমালোকেও বুজি পোৱা নাছিল। এতিয়া পিতা আহি দেৱতা কৰি তোলে। অন্তৰ কিমান আনন্দিত হোৱা উচিত। এজন পিতাই হৈছে জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ, আমাক পঢ়ায়। এয়া কেৱল তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা। এই কথাৰ দিনে ৰাতিয়ে অন্তৰত স্মৰণ চলি থাকিব লাগে। এই বেহদৰ নাটকৰ জ্ঞান কেৱল পিতাইহে শুনাৰ পাৰে, আন কোনেও শুনাৰ নোৱাৰে। বাবাই জানো দেখিছে, কিন্তু তেওঁৰ গোটেই জ্ঞান আছে। পিতাই কয় - মই সত্যযুগ ত্ৰেতাতে নহো কিন্তু গোটেই জ্ঞান শুনাওঁ। আচৰিত লাগে নহয় জানো। যিজনে কেতিয়াও ভূমিকাই পালন কৰা নাই, তেওঁ কেনেকৈ শুনায়! পিতাই কয় মই একো দেখা নাপাও। মই সত্যযুগতো নহো কিন্তু মোৰ মাজত কিমান ভাল জ্ঞান আছে যে মই এবাৰেই আহি তোমালোকক শুনাওঁ। তোমালোকে ভূমিকা পালন কৰিলা, তোমালোকে নাজানা আৰু যিয়ে ভূমিকাই পালন কৰা নাই তেওঁ সকলো কথা শুনায় - এইয়া আচৰিত কথা নহয় জানো। আমি যি ভাওৱীয়া হয়, আমি একো নাজানো আৰু পিতাৰ ওচৰত গোটেই জ্ঞান আছে। পিতাই কয় - মই জানো সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে আহো যে তোমালোকক অনুভৱ শুনাম। ড্ৰামা অনুসৰি নেদেখাকৈয়ে, অনুভৱ নকৰাকৈয়ে গোটেই জ্ঞান দিয়ে। কিমান আচৰিত- মই ভূমিকা পালন কৰিবলৈ নাহোৱেই আৰু তোমালোকক গোটেই ভূমিকাৰ বিষয়ে বুজাওঁ, সেই কাৰণে মোক জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ বুলি কয়।

গতিকে পিতাই কয় - এতিয়া মৰমৰ সন্তানসকল নিজৰ উন্নতি কৰিবলৈ হ'লে নিজকে আত্মা বুলি বুজা। এয়া হৈছে খেল। তোমালোকে পুনৰ এনেকৈয়ে খেল কৰিবা। দেৱী-দেৱতা হ'বা। পুনৰ অন্তিমত চক্ৰ লগাই মনুষ্য হ'বগৈ। আচৰিত হৈ যাব লাগে। বাবাৰ এই জ্ঞান ক'ৰ পৰা আহিল? তেওঁৰতো কোনো গুৰুও নাই। ড্ৰামা অনুসৰি প্ৰথমৰে পৰাই তেওঁৰ এই ভূমিকা পালন কৰাতো নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। ইয়াকে নিয়তি বুলি কোৱা হয় (কুদৰত)। প্ৰতিটো কথাই আচৰিত হয়। সেয়েহে পিতাই বহি নতুন-নতুন কথা বুজায়। এনেকুৱা পিতাক কিমান স্মৰণ কৰিব লাগে। ৪৪ জন্মৰ চক্ৰকো স্মৰণ কৰিব লাগে। এইটো ৰহস্যও বাবাই বুজাইছে। বিৰাট ৰূপৰ চিত্ৰ কিমান ভাল। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ অথবা বিষ্ণুৰ যি চিত্ৰ বনায়, সেয়াই দেখুৱায় - আমি কেনেকৈ ৪৪ জন্মত আহো। আমিহেই দেৱতা পিছত ঋত্ৰিয়, বৈশ্য পুনৰ শূদ্ৰ। ইয়াক স্মৰণ কৰোঁতে জানো কিবা কষ্ট হয়। পিতা হৈছে জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ। কৰোবাৰ পৰা জানো পঢ়ে, শাস্ত্ৰ আদিও নপঢ়ে। একো নপঢ়াকৈয়ে, গুৰু নকৰাকৈয়ে ইমান জ্ঞান বহি শুনায় - এনেকুৱাটো কেতিয়াও দেখা নাই। পিতা কিমান মিঠা হয়। ভক্তি মাৰ্গত কোনোৱে কাৰোবাক, কোনোৱে আন কাৰোবাক মিঠা বুলি বুজিব। যাৰ মনলৈ যিয়েই আহে তেওঁকে পূজা কৰিবলৈ লাগি যায়। বাবাই বহি সকলো ৰহস্য বুজায়। আত্মাই আনন্দ স্বৰূপ হয়, আকৌ আত্মাই দুখী ছিঃ ছিঃ হৈ যায়। ভক্তি মাৰ্গততো তোমালোকে একোৱেই নাজানিছিল। মোৰ কিমান মহিমা কৰে কিন্তু একোৱে নাজানে। এয়াও কিমান আচৰিত খেল। এই সকলো খেলৰ বিষয়ে বাবাই বুজাইছে। চিৰি আদি ইমান চিত্ৰ কেতিয়াও দেখাও নাছিল। এতিয়া দেখিছা, এই জ্ঞান শুনিছা সেয়েহে কোৱাও হয় এয়া হৈছে যথার্থ জ্ঞান। কিন্তু কাম (বিকাৰ) হৈছে মহাশক্ৰ, ইয়াৰ ওপৰত জয়ী হ'ব লাগে, এইটো শুনি আকৌ টিলা হৈ পৰে। তোমালোকে কিমান বুজোৱা, নুবুজোই। কিমান পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে। এইটোও জানা যে কল্পৰ আগতে মিসকলে বুজিছিল তেওঁলোকেই বুজিব। যিমান সংখ্যক দৈৱী পৰিয়ালৰ হ'বলগীয়া আছে তেওঁলোকৰহে ধাৰণা হ'ব। তোমালোকে জানা যে আমি শ্ৰীমত অনুসৰি ৰাজধানী স্থাপনা কৰো। পিতাৰ নিৰ্দেশ হৈছে আনকো নিজৰ সমান কৰি তোলা। পিতাই সকলো জ্ঞান শুনাই আছে। তোমালোকেও শুনাই আছা। গতিকে নিশ্চয় এওঁ শিৱবাবাৰ ৰথেও শুনাৰ পাৰে। কিন্তু নিজকে গুপ্ত কৰি দিয়ে। তোমালোকে শিৱবাবাকে স্মৰণ কৰি থাকা। এওঁৰতো মহিমাও কৰিব নালাগে। সকলোৰে সংগতি দাতা, মায়াৰ শিকলিৰ পৰা মুক্ত কৰোঁতা এজনেই।

পিতাই কেনেকৈ বহি তোমালোকক বুজায় - এয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বাহিৰে আন কোনেও নাজানে। মনুষ্যই

এইটোও নাজানে যে ৰাৱণ কি বস্তু। প্ৰতি বছৰে জ্বলায়েই আহিছে। প্ৰতিকৃতিতো শত্ৰুৰ সজা হয়। তোমালোক এতিয়া জ্ঞাত হৈছা যে ৰাৱণ ভাৰতৰ শত্ৰু, যিয়ে ভাৰতক কিমান দুখী, কঙাল কৰি তুলিলে। সকলোৱে 5 বিকাৰ ৰূপী ৰাৱণৰ পিঞ্জৰাত আৱদ্ধ হৈ আছে। সন্তানসকলৰ অন্তৰত এইটো উদয় হ'ব লাগে - কেনেকৈ আনকোৰাৱণৰ পৰা মুক্ত কৰো। সেৱা হ'ব যেন লাগিলে তাৰ ব্যৱস্থা কৰিব লাগে। সঁচা অন্তৰৰে, নিঃস্বার্থ ভাৱেৰে সেৱা কৰিব লাগে। বাবাই কয় - এনেকুৱা সন্তানৰ ভঁৰাল মই ভৰপূৰ কৰোঁ। ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। সেৱাৰ ভাল সুযোগ থাকিলে এই ক্ষেত্ৰত সুধিবলগীয়া একো নাথাকে। পিতাই কৈ দিছে সেৱা কৰি থাকা। কাৰোৰে পৰা নুখুজিবা। খোজাতকৈ মৰি যোৱাই ভাল। আপোনাআপুনি তোমালোকৰ ওচৰলৈ আহিব। খুজিলে সেৱাকেন্দ্ৰ ইমান শক্তিশালী নহ'ব। নোখোজাকৈয়ে সেৱাকেন্দ্ৰ চলোৱা, আপোনাআপুনি সকলো আহি থাকিব। তাত শক্তি থাকিব। যেনেকৈ বাহিৰৰ লোকে চান্দা একত্ৰিত কৰে, এনেকৈ তোমালোকে কৰিব নালাগে।

মনুষ্যকতো কেতিয়াও ভগৱান বুলি ক'ব নোৱাৰি। জ্ঞান হৈছে বীজ। বীজ ৰূপ পিতাই বহি তোমালোকক জ্ঞান দিয়ে। বীজেই জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ নহয় জানো। সেই জড় বীজেতো বৰ্ণনা কৰিব নোৱাৰে। তোমালোকে বৰ্ণনা কৰা। সকলো কথা বুজিব পাৰা। এই বেহদৰ বৃক্ষক কোনেও বুজি নাপায়। তোমালোকে অনন্য সন্তানসকলে পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি জানা। পিতাই বুজায় - মায়াও প্ৰবল হয়। কিছু সহনো কৰিবলগীয়া হয়। কিমান কাঢ়া-কাঢ়া বিকাৰ আছে। ভাল-ভাল সেৱা কৰোঁতাসকলৰ আগবাঢ়ি গৈ থাকোতে এনেকুৱা মায়াৰ চৰ লাগি যায়, কয় - মইতো বাগৰি পৰিলো। চিড়ি ওপৰলৈ উঠি গৈ থাকোতে তললৈ পৰি যায়। গতিকে উপাৰ্জন কৰা সকলো থিনি শেষ হৈ যায়। দণ্ডতো নিশ্চয় পোৱা উচিত। পিতাৰ ওচৰত প্ৰতিজ্ঞা কৰে, তেজেৰে লিখিও দিলে তথাপিও হেৰাই গ'ল। বাবাই দূঢ় কৰিবলৈ চায়ো, ইমান যুক্তি ৰচিও পুনৰ (পুৰণি) জগতৰ ফালে গুচি যায়। কিমান সহজকৈ বুজায়, ভাওৰীয়াই নিজৰ ভূমিকাকে স্মৰণ কৰা উচিত। নিজৰ ভূমিকাক কোনোৱাই জানো পাহৰিব পাৰে। পিতাইতো নিতৌ ভিন্ন-ভিন্ন প্ৰকাৰে বুজাই থাকে। তোমালোকেও বহুতকৈ বুজোৱা তথাপিও কয় - আমি বাবাৰ সন্মুখলৈ যাওঁ। বাবাতো হৈছে বিস্ময়কৰ। সদায় মুৰুলী শুনায়। তেওঁ হৈছে নিৰাকাৰ। নাম, ৰূপ, দেশ, কাল নাই। তেন্তে মুৰুলী কেনেকৈ শুনাব। আচৰিত হৈ যায়, আকৌ দূঢ় হৈ আহে। অন্তৰে বিচাৰে এনেকুৱা পিতা উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ আহিছে, তেওঁক সাক্ষাৎ কৰো। এইটো পৰিচয়ৰে আহি সাক্ষাৎ কৰিলে তেন্তে পিতাৰ পৰা জ্ঞান ৰত্ন ধাৰণা কৰিব পাৰিব। শ্ৰীমত পালন কৰিব পাৰিব। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) জ্ঞান জীৱনত ধাৰণা কৰি আনন্দত গদগদ হ'ব লাগে। বিস্ময়কৰ জ্ঞান আৰু জ্ঞান দাতাক স্মৰণ কৰি জ্ঞানৰ নৃত্য কৰিব লাগে।

(2) নিজৰ ভূমিকাকে স্মৰণ কৰিব লাগে, আনৰ ভূমিকা চাব নালাগে। মায়া অতি প্ৰবল হয় সেই কাৰণে সাৱধান হৈ থাকিব লাগে। নিজৰ উন্নতিত লাগি থাকিব লাগে। সেৱাত ৰুচি ৰাখিব লাগে।

বৰদান: সদায় স্মৃতিৰ ছত্ৰছায়াৰ তলত, মৰ্যাদা ৰেখাৰ ভিতৰত থাকোতা মায়াজিৎ বিজয়ী হোৱা**
পিতাৰ স্মৃতিয়েই হ'ল ছত্ৰছায়া, ছত্ৰছায়াত থকা অৰ্থাৎ মায়াজিৎ বিজয়ী হোৱা। সদায় স্মৃতিৰ ছত্ৰছায়াৰ তলত আৰু মৰ্যাদা ৰেখাৰ ভিতৰত থাকিবা তেতিয়া কাৰো ভিতৰলৈ অহাৰ সাহস নাথাকে। মৰ্যাদা ৰেখাৰ পৰা বাহিৰলৈ ওলাই আহা তেন্তে মায়াও নিজৰ বনাই লোৱাত পাকৈত। কিন্তু আমি অনেক বাৰ বিজয়ী হৈছো, বিজয় মালা হৈছে আমাৰেই স্মৃতিচিহ্ন এইটো স্মৃতিৰে সদায় সমৰ্থ হৈ থাকিবা তেতিয়া মায়াৰ হাতত পৰাজয় হ'ব নোৱাৰে।

স্লোগান: সকলো খাজনাক নিজৰ মাজত সমাহীত কৰি লোৱা তেতিয়া সম্পন্নতাৰ অনুভৱ হৈ থাকিব।**

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!